

העיוורון הלאומי - אות לאסון הבא

היו בין סיפרי-הלימוד שהפולחן הדתי היה רק סמל בעיניהם.

רק צאצאיהם של הכוזרים המתגיירים יכלו לקלוט בתודעתם את "תורה עם דרך-ארץ" של "גוג ואדמה" הנאצית, ל"תורה עם דרך-ארץ-ישראל" של האורתודוכסיה הגרמנית-יהודית, אשר מאותה תורה עצמה צמחו ונולדו הקנאים של גוש-אמונים המאיימים על כלית ישראל בשלישית. אפשר יהיה לראות את החוט ההגיוני המקשר את התהליך הטראגי הזה, אם נישאר מפוכחים ולצולידיעת במחשבתנו, ומבלי שניסחף ב"משיחיות המיסטית", שתורגמה על-ידי מוח מעוות למעשיהם היום, וכמעט המכתוב למימסד הישראלי חסרי-האונים את קורה-התאבדות הלאומי המסוכן ל"קיום המדינה הישראלית."

ברור, אפוא, שהמיעוט הזה הקורא לעצמו גוש-אמונים, המתנייהר ללבוש איצטלא של "יהדות" כ"קרום לחפור בו, הם אכן נטע זר, ורטון מאיים בגוף העם המתחדש כביכול, הפועל בשיטות ידועות לכנות את רצונו על העם והממשלה כדי לומר לנו מה זה "תרבות יהודית".

והרי כל חינוכם ותרבותם של קנאים אלה, בנויים וסמוכים על רעיונות לאומניים של מעטים הסוחפים איתם את העם להתאבדות שלישיית. בגלל "קנאים" קלמנו. התנהגות זו היא, אפוא, זרה לרוח היהודית האוניברסלית, שהתפתחה במשך הדורות, ו"קנאים" אלה לא מודעים לזרות המכרסמת בתת-הכרתם, אשר מקורה באותם גרים-כוזרים, אבות-אבותיהם. "קנאים" גרים לישראל" כספח, נאמר לנו, ויחד עם זה מצויים אנו להתייחס לגר ולא למנה בהבנה ואנושיות, אבל עד כדי שהגר יקח את האבוקה להשמידנו!! לא ולא. פתגם ערבי אומר שהבית הוא בית אבותינו, ובני-כלבאים יגרשונו. וזה מתאים למצבנו היום.

כל הפעולות ה"קנאיות" הזו נעשית לאור היום, העם לא מגיב, חוץ מכמה בעלי ידעה צלולה הנובחים ברוח. העם שיכור מ"צחונות" הצבא, יקיבון המימסד עוזר לתרדמה הלאומית של האוכלוסיה, כמו אותו קוסם המסב את תשומת-ליבם לדברים של סרק, בעוד הוא מכין בשקט את סס-המוות האיום אשר ממנו אין תקומה עוד. שוטפים את מוחו ברעל, ואין נביא בשער. אזהרותיו החוזרות-ונישנות של אורי אבנרי (איך משתגע עם, "העולם הזה" 1953; "דם ואדמה",

בסיפור האחרון של ארתור קסטלר, "השבת ה-13", שהופיע בחודשים האחרונים והטוען טענות המבוססות על מחקר, גורם לתסיסה עזה בקרב חוגים שונים - ואגב, אינו זוכה בשום תגובה ממקורות יהודיים או ישראלים.

קסטלר טוען, ש-14 מיליוני יהודים בעולם היום אינם בני שם, ושרוב יהודי אמריקה ואירופה אינם צריכים לייחס את עצמם לבני אברהם יצחק ויעקב, כי אם לשבטים הקווקאזיים של המאה ה-13, הכוזרים, בעלי שיער אדום ועיניים כחולות, והם לא היו ידועים כבני שם. הם היוו את ה"כוח השלישי" של אז בעולם בין האיטלים והנורזים, נחרו בדת היהודית ואימצו אותה, והתגיירו בהמוניהם, בטענם שהיהדות היא מקור כל הדתות אשר שלטו אז.

כאשר גייגניס חאן וצבאותיו נעו מערבה במאה ה-13, גלו רבים מהכוזרים היהודיים למזרח-אירופה, והפכו ברבות הימים למה שקוראים היום "היהדות האשכנזיות", או יהודי מזרח-אירופה, רוסיה ופולין. היהודים בני-שם האמיתיים, טוען קסטלר, הם צאצאי היהודים אשר שמרו על ייחודם, ויכולים לייחס את נדודיהם ושלשלת אבותם למזרח-התיכון, צפון-אפריקה, ספרד ופורטוגל.

הוא מביע דאגה רבה על כך שהעובדות המובאות בסיפורו יזעזעו את אושיות הבסיס של ישראל. הוא טוען: אם רוב הישראלים הם צאצאי הכוזרים המת-גיירים שחתמו את עצמם "כשרים" לפני 1200 שנה, איך מתבססת הטענה שלהם שיש להם זכויות על ארץ-ישראל כמדינה שלהם? ויחד עם זה הוא ממנה לומר, שאותם ישראלים הכריזו כחוק על הקמת מדינתם באו"ם ה-47.

ואכן, כל זה מעורר למחשבה מעמיקה, ויש בו כדי לזעזע את שיעור היהדות האשכנזית, אשר מתוכה קם אותו, "מתבולל וינאי" וייסד את תורת הציונות, שבניה שולטים היום בארץ ומדכאים אותו חלק של העם, הספרדים, המהווים כיום רוב בארץ. בימי שהותי הראשונים בארץ חשתי זאת בפנימיותי, אך לא העזתי לתת ביטוי למחשבה זו אפילו בחלום. הסיסמה "טוב למות בעד ארצנו" היתה זרה לאוזני, וידיעותי בהיסטוריה היו אפסיות. אין אפוא להתפלא על כך, שצאצאי הכוזרים מדכאים את החלק השמי במאץ, וקל וחומר את הפלסטינים. אנו, בתפוצה ה"ספרדית, לא גדלנו על "מצדה", ו"סיפרי המקבים" לא

ו"משיחי השקר" בגליון ראש-השנה (2036), צריכים לעורר בלב כל מי שהשכל עוד בראשו, ודעתו צלולה, חרדה עמוקה למה שמתרחש לנו עינינו ממש. אבנרי גם מזכיר לנו השכם והערב במאמריו (איך משתגע עם?), שהיהודים החיים היום הם בני-בניהם של גרים מתקופות שונות, וכי הטלית לא כולה תכלת. וראה זה פלא, בני-בניהם של הכוזרים הגרים באיצטלה ציונית-דתיית-קיצונית-קנאית, מחישים את האבדון של העם, ואין מתריע, ואין פוצה פה ומצפצף.

הצד המעניין בדבריו של קסטלר הוא, שהיות ש"הכוזרים המתגיירים אינם בני-שם, הרי טענת האנטי-שמיים מתרוקנת מכל תוכן, כי הרי למעשה אינם יהודים. ובצדק.

המצב מתבהר כאשר בוחנים את ה"קנאות" של גוש-אמונים מצד אחד, ואת המימסד הרקוב, שתילת רעיון "מצדה שנייה" עמוק יותר בתודעת העם, העיוורון השאגן של העם הנרדס, הפער החברתי המעמיק מיום ליום, מצד שני. אלה הם גורמים ראשוניים-במעלה לעזיבה ההמונית מהארץ. מציאות זו דוחקת את רגליהם של כישורנות מעולים, והם קוראים בפי ה"גדולים" "יורדים" או "נמושות" ועוד שמות-נאי אחרים, המפנים כביכול את גבם לעם המכאז אותם. אותם יורדים-הפליטה" לאחר האסון המתקרב. עזיבתם של אלה היא סימן לבאות, אם-כי בהכרתם, עזיבתם היא מסיבות כלכליות. אבל בתת-תודעתם הם לא יעזו לבטא את הכאב הנורא, וחסרון-הלב של הריקבון השולט בכל יזרמי החיים בארץ. כבר היום מתחילים יהודי התפוצות המפוכחים להשמיע דעות בקורתיות על דרכה המדינית של ישראל, שמוליכה לאפיקים מסוכנים.

חאזהרות הרבות הבאות מצד אנשים בעלי דעת שפוייה, צריכות לעורר ולהעיר את כל עוד נשמה באפו, והקריאה לפעול בטרם הסתערותו של הדרקון המאיים על כולנו, לחנך ולהכין הלבבות, לדעת ולהתבונן, אולי יתעשת האלהים לנו, וכי אז לא נבוא בטענות לאלהי ישראל בעת צרה, אלא נדע שלמעשינו המטומטמים ואולת-ידינו גרמנו, לעצמנו, וכי שמענו את האזהרות ולא פעלנו. צריכים לשלם את התמורה במלואה, ולשתות את כוס-התערלה כולה, כי כך נאמר לנו ולא שמענו, "מהרסיך ומחריבייך ממש יצאו". אז נבכה ונקונו בנהרי דמעות, והמישקח ייקח כיוון אשר לא נדע מהו. והמתלונן בעת ההיא, יידום.

שואל בן-רטלאור.

קולדד, קולורדו. ארה"ב

כי הגנשימים-בפועל היו תמיד המיעוט, ואילו הרוב עמד מאחריהם והעניק להם גיבוי ומישען כלכלי ואידיאולוגי, ובזכות גיבוי זה עמדו תנועות רבות במיבחן השנים חרף הבלגיה והכירסום.

כל הנסיונות לציר את החינוך המוקנה לנוער הדתי כחינוך שובניסטי וקנאי שאינו מתאים למציאות ימינו עקב צרות אופקיו, סופם כישלון נוכח המציאות העכשווית, והיא - כישלון של ממש. חינוך כזה, לחנך נוער להקרבת-עצמית למען ארצו-שלה, איך תוסבר הנתיחה המונית לחו"ל מצד אלפי צעירים המסיימים את שירותם הצבאי? ברצון להתפרקות מן המתח? ייתכן. אך סופו של רצון עז זה להתפרק מן המתח השתקעות מוחלטת בארץ זרה, תוך ויתור על בניין הארץ (מלים הנשמעות כלקוחות מתוך אלבומי ארץ-ישראל הישנה, שאינה עוד לגבי מרבית הנוער כיום) בשל רדיפה אחר חיים נוחים בלא חובות, דוגמת שירות-מילואים ומצב כלכלי מעורפל.

הכל מסכימים, כי דרכו של צעיר ישראלי ממוצע אינה סוגה בשושנים, וכי שעה שנפטר הוא מחובות שלוש שנות שירותו הצבאי ממתינות לו עוד 34 שנות מילואים, שבמהלכן עשוי הוא להיתקל בסכנות איו-ספור ואולי להיגר, שלא לתת את הדעת כלל על אי-הנוחות הנגרמת לאדם צעיר השואף לבנות את עתידו הכלכלי-חברתי במישר או בלימודים, ואלו הן שנותיו הפוריות ביותר לאחר ששלוש מהן כבר נלקחו ממנו. במצב עגום זה נדרשת מצעיר ממוצע הקרבה רבה, ורצון להקרבה מושך רק שעה שיש לאותו צעיר מיטען חינוכי אידיאולוגי בעל מישקעים.

דומה, כי הנוער הדתי הוא-הוא הנוער בעל מיש-קעים אלה, ועל-כן מובנת נהירתו הפתאומית של אנשי ארץ-ישראל הישנה כלפי גוש-אמונים. הם גילו בהם את נעוריהם, את הימים שחוננו על ברכי ברל כצולסון, ולהבדיל אנשי התנועה הרוויזיוניסטית שחוננו על תורת זאב ז'בוטינסקי. הנוער של היום חונן על ברכי הדולר, וסופו של הדולר שחוזר הוא אל צור-מחצבתו, אל ארה"ב, מקום בו מצויים גנדולה שבעריה - כ-300 אלף ישראלים - פאה הייצוא הישראלי לחו"ל, אנשים צעירים בעלי מוטיבציה ויכולת.

מקווה אני כי הפעם ניתנה תמונה נאמנה לדרך המנחה את גוש-אמונים פחות קנאי אחד או קנאי אחד יותר. זוהי הדרך שהנחתה אותנו בתקופת המדינה-שברדך, שעה שצויה-הקיום מנע קיומם של יסודות מיני-מליסטיים דוגמת אלה שפרו ורבו באחרונה בפוליטיקה הישראלית, וזוהי הדרך שתמע מאיתנו תבוסה בעתיד. אנשי "שתי גדות לירקון" ימצאו לבסוף את עצמם על גדה אחרת, על גדת נהר ההדסון, ולא על גדת הירדן - שלהם אין הוא אומר דבר.

חיים שטנגר. תל-אביב

מה, שאינה שואבת את תוכנה מעריונות חילוניים, אלא הבנויה על רקע דתי-לאומי (תרצו לאומני, ואין כל רע להקרא לאומני בשם אהבת הארץ), היא-היא שהצ-מיחה את ההצלחה העצומה של גוש-אמונים.

בעוד שלשני הפלגים, השמאל והימין, אין נוער ימישין דברכו למעט מיעוט רועש (צאו ובידקו פעם אליכנו מה מסתתר מאחרי השמות הבומבסטיים צעירי-הליכוד או דור ההמשך בתנועת-העבודה, ותמצא מתחת למעטה עבה של מלל אפסות אידיאולוגיות וריקנות, ה"מלוות בשאיפת שילטון שררה מצד שני המנות), הרי בקרב תנועת אמונים צמח דור-המשך בעל שורשים ולא-מיות שופעת. צעירים ששירתו בצה"ל כקצינים ובעמדות-פיקוד, בגרני ישיבות ה"הסדר" ששירתו בחילות קר"ביים דוגמת הצנחנים בעבר ובהווה בשיריון, תלמידי-ישיבות המודיעין לחשיבות של הארץ ומיקומה במרכז החיים היהודיים - הם הכוח המניע השופך שמן על גלגלי תנועת אמונים, שהיא תנועת-המהפחה האמי-תית שקמה לנו לאחר מלחמת יום-הכיפורים. נוער זה, הנמנה עם שורות גוש-אמונים, אינו רץ רק אחר החיים הקלים. אמת, איש אינו מכחיש כי נוח וטוב לחיות חיי-מותרות, אולם בשומן הכלכלי טובעת האי-דיאלוגיה ונחנקת למוות, וסופה גלות בחצות ניו-יורק או בשאר ארצות העולם.

אין אני שותף לתחייתו הפסימית של פרופסור ישעיהו לייבוזיץ, כי גוש-אמונים הינו תנועה של משי-חיות-שקר וסופם של אנשיה, לאחר שיתיאשו מהשגת מטרתיהם, לרדת מן הארץ. טיבעה של תנועה משיחית, כי שעה שמגעת ההתלהבות של אנשיה לשיא, מתפכחים הם מאשלייתיהם ומוצאים עצמם לפני שוקת שבורה. מצב-עניינים זה אינו מאמין או גוש-אמונים. תנועה זו הגיעה מכבר לשיאה, ואין כל סימנים כי דועכת היא ונעלמת מעל פני המפה הפוליטית. אדרבה, אנשיה חיים, קיימים ופעילים, וממשיים כצל מאיים על ממש-שלתי-בזכות נוכחית זו. עצם העובדה שראש-הממשלה טרח וכינה תנועה זו בשמות-גנאי חמורים, מראה בעליל על עוצמת כוחה של תנועה סופונית זו.

גוש-אמונים אינו קומץ, כפי שמנסים רבים לצעירים, ואין הוא מדינת-ישראל כולה מנגד, כפי שטוענים אחרים, אולם כוחה של תנועה זו חזק דיו כדי להפיל ממשלה ולקבוע עובדות של ממש - ופרשיות קריית-ארבע, עופרה, קדום, חברון ועוד ויכחו. לכן הדבר, כי בין הגנשימים מצויים מעטים, אולם בדיקה קצרה בהיסטוריה קצרת-השנים של הציונות הגנשימה תוכיח,

פרום העולם הזה

ציונות בלי מרכאות

בחרתו של הרב לווינגר כאיש-השנה של "העולם הזה" לוותה בהתקפה חריפה על גוש-אמונים ועל דרך ההגשמה של תנועה זו, כשההגדרה החריפה הניתנת לאנשי גוש-אמונים היא "משיחי שקר" או "קנאים וקבוצת מיעוט".

אין בדעתי לחלוק על הדרך המדינית-אידיאולוגית של אורי אבנרי והבריו-לדעה, מאחר שכל תמימות-דעים בין אנשי ארץ-ישראל השלמה לבין המצדדים בדיעותיו של מר אבנרי לא תיכון, אולם מעניין היה לבדוק את התופעה הקרויה גוש-אמונים מנקודת-מבט אוניקטיבית, בצמוד לעובדות בשטח בלבד, ומתן להניע למסקנות המתחייבות מכך, בלא להידרש לבואה וצפיה לעתיד, לפי שנייה כותב הרשימה "משיחי שקר" לעשות, וכי המניע מספקולציות דבר חורבן-בית-שלישי יותר תחיות, שאין להו כל ביסוס עובדתי.

אין חולק על כך שאנשי גוש-אמונים הם התנועה הפוליטית האקטיוויסטית ביותר על המפה הפוליטית בישראל, ועל כל זוהי התנועה היחידה בארץ המסוגלת להוציא רבבות לרחובות להפגנת הדהות או אי-הוד-הות (תלוי בהקשר ובמטרה), ואין לה כל צורך לארגן היסעים כפויים ומאלוצים מן הקיבוצים והמושבים - פעולה האופיינית לחוגי השמאל, אשר שעה שרועים הם לארגן הפגנה פוליטית מביאים הם את חבריהם מהקיבוץ אל העיר, ומיספרם המנוחך מבטל את אפקט ההפגנתיות שרצו מארגני ההפגנה להשיג. אנשי אמונים באים מכל רבדי החברה הישראלית, דתיים וחילוניים כאחד, ומכנה-משותף אחד להם - אירצון לוותר על שטחים מארץ-ישראל! הלימון לפעולות גוש-אמונים בא מתרומת של חברי ואוהדי התנועה, ואין תנועה זו נוקקת לחוקק חוקים דוגמת הניסיון לחוקק את חוקי-מיון-מפלגות, המעמיד את האזרח לפני עובדה מוגמרת אם שלא ברצונו. תנועת גוש-אמונים פועלת על בסיס הרצון החופשי של חבריה, ועל כן מועט הוא בה (אם בכלל) מיספרם של הפונקציונרים והעסקנים-בשכר האופייניים לכל מפלגה ומפלגה בניגוד הפוליטי-הישראלי. אין לה צורך, לתנועה זו, לארגן רשימת אזהדים או למיין ולקטלג אותה; האזהדים באים אל הדגל שעה שנקראים הם, ובלא כל היסוס.

מעניין לבחון את ההרכב האנושי האופייני לגוש-אמונים. ברי לכל, כי גוף אקטיווי חייב לפעול בעזרת שני כוחות המשלמים זה את זה, והכוונה לכוח-האידיאלי המניע ולכוח-הפועל המנוע, הוא מוציאי הרעיון מן הכוח אל הפועל. שני הכוחות, החסרים בכל התנועות הפוליטיות הקיימות בארץ, מצויים בקרב אנשי גוש-אמונים. האידיאולוגיה של ארץ-ישראל השל-